

דא, חמי לסתרא אחרא, וקרוי לון לאינון אהוֹן.
ההא תנין, שמאלא אתחזר ימיגא, דכתיב מימינו
אש דת למוא, ובגין בך מכתב אלhim הוא וdae.

הא כיצד, מאן דהוא מסתראדא, הוּה קרי בדא,
אנבי יי' אללהיך. ומאלין אהוֹן הוּה חמי, וקרוי
לא תרצה. הוּה קרי לא יהיה לך. והוא חמי וקרוי
לא תנאף. והוא קרי לא תשא את שם יי' אללהיך
לשוא. והוא חמי וקרוי לא תגנב. ובכלא מסתרא
דא, בך לבלהו, ובדין מסתרא אחרא, לבלהו
כלילוֹ דא בדא בהאי גונגה. הדא הוא דכתיב, (שמות
לט) מכתב אלhim הוא. מכתב אלhim הוא וdae.

ויריד משה אל העם ויאמר אליהם. רבי יוסף אמר,
מאי אמרא דא דכתיב ויאמר אליהם, ולא
כתיב Mai קאמар. אמר רבי יצחק, תא חזי, ארחה

לשון הקידוש

לאצד האחר, וקוראים את אותו
האותיות. שחרי שניינו, השם אל הפה
להיות ימין, שבתוב מימינו אש דת
למו, ומשום בך מכתב אלhim הוא
זה. וזה שבתוב (שם לט) מכתב אלhim
הוא. מכתב אלhim הוא וdae.

היכי' מה שהי' באצד זה היה קורא
בזה, אנבי ה' אללהיך. ומהאותיות הלו
היה רואה וקורא לא תרצה. היה קורא
לא יהיה לך, והיה רואה וקורא לא

דְעַלְמָא הוּא, כֵד אֲתִי חֶדְוֹתָא לְבָר נֶשׁ, אוֹ כֵד
אֲתִי צְעָרָא, עַד לֹא יְדֻעַ מְגִיה לֹא יְכִיל לְמַסְבֵל,
דְהָא לְבָא אַתְפָרָח לְשַׁעַתָא. וּכְד יְדֻעַ מְגִיה, קָאִים
בְקִיּוּמִיה, וַיְכִיל לְמַסְבֵל. כָל שְׁבֵן הַבָא, (נ"א וְהַכָא לֹא
הַכָי) דְהָא מַשָּׁה אָמַר לוֹזֶן כָל מַה דְהֹוה לְבָתָר,
וְאַתְקִיף לְבִיְהוּ בְמַלְיוֹן, וְלֹא יְכִילוּ לְמַסְבֵל. כָל שְׁבֵן
אי לֹא אָמַר לוֹזֶן מִידִי. וּבְגִין כֵך וַיֹאמֶר אֱלֹהִים
בְקָדְמִיתָא, וְאַתְקִיף לְבִיְהוּ. וְלֹבֶתֶר וַיֹּדַבֵּר אֱלֹהִם.

וְעַם כָל דָא, לֹא יְכִילוּ לְמַסְבֵל, דְהָא תְגִינָנוּ, אָמַר
ר' יְהוֹדָה אָמַר ר' חִיא אָמַר ר' יוֹסֵי, כֵד
שְׁמַעוּ מֶלֶה דְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, פְרַחַת גְשִׁמְתֵיכָה,
וְסַלְקָא גְשִׁמְתֵיכָה דִיְשָׂרָאֵל, עַד בְּרוּסִי יְקַרָא דִילִיה,
לְאַתְדְבָקָא תִפְנֵן.

לשון הקידוש

וַיֹאמֶר אֱלֹהִים בְתִחְלָה, וְתוֹזֵק לְבָם, וְאַחֲרֵי
הַזָּה, בְשַׁבָּאָה שְׁמַחָה לְאַדְםָן אוֹ בְשַׁבָּא
צְעָר - בְשַׁעַדְין לֹא יְדֻעַ מְמֻנוֹ, לֹא יְכִיל
לְסַבֵּל, שְׁהָרִי לְבוֹ פּוֹרַח לְשָׁעָה. וּבְשִׁׁירָע
מְמֻנוֹ, עוֹמֵד בְקִיּוֹמוֹ וַיְכִיל לְסַבֵּל. כָל
שְׁבֵן בָּאָן, (עַבְעָן אַיטוּ בָּאָן) שְׁהָרִי מַשָּׁה אָמַר
לְהָם כָל מַה שְׁהִיה אַחֲרֵיכָה וְתוֹזֵק לְבָם
בְדָבָרים, וְלֹא יְכִילוּ לְסַבֵּל. כָל שְׁבֵן אָם
לֹא הִיה אָמַר לְהָם דָבָר. וּמְשׁוּם בָּאָן

אָמֵרָה אֲוֹרִיִּתָּא קְמִיחַ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הָיוֹא, וּכְיַ
לְמִגְנָא הַוִּינָא מִתְרִי אֶלְפִי שְׁגַנִּין, עַד לְאַ
אַתְבִּרִי עַלְמָא, לְמִגְנָא בְּתִיבְ בָּה, (ויקרא י') **וְאִישׁ** (דף פ"ה
 ע"א) **אִישׁ מַבְנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הָגָר בְּתוֹךְם** (ויקרא כד)
וְאֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תֹּדֶבֶר לְאָמֵר. (ויקרא כה) **כִּי לִי בְנֵי**
יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים. אֵן אִינּוֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. בָּה שְׁעַתָּא,
אַהֲדָרָת אֲוֹרִיִּתָּא נְשִׁמְתִּיהוּ דִיְשִׂרָאֵל, כֹּל חָדָר וְחָדָר
לְאַתְרִיה. **אֲוֹרִיִּתָּא אַתְקִיפָת,** וְאַחֲדָת בָּהוּ
בְּנְשִׁמְתִּיהוּ, לְאַהֲדָרָא לְהֹזְלִישָׁאֵל הַדָּא הָוָא
דְּבִתְבִּיב, (תהלים יט) **תּוֹרַת יְיָ תִּמְימָה מִשְׁיבָת נֶפֶשׁ.**
מִשְׁיבָת נֶפֶשׁ מִמְשָׁשׁ.

תְּאַנָּא, בְּתִיב (דברי הימים א' כט) **וַיֵּשֶׁב שְׁלָמָה עַל כֶּסֶף**
יְיָ לְמֶלֶךְ, כִּמָה דְבִתְבִּיב, (מלכים א' י' ש'ש
מְעוּלוֹת לְכֶסֶף. ר' **אָבָא אָמֵר, דְקִיּוּמָא סִיחָרָא**

לשון הקודש

אמֵרָה תּוֹרָה לְפָנֵי הָקָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא,
 יִשְׂרָאֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמִקְומָו. הַתּוֹרָה
 חִזְקָה וְאַחֲזָה בְּנְשָׁמוֹתֵיכֶם לְהַחֲזִיר אָוֹתָן
 לְיִשְׂרָאֵל. וְהוּ שְׁבָתוֹב (תהלים יט) תּוֹרָת ה'
 תִּמְימָה מִשְׁיבָת נֶפֶשׁ. מִשְׁיבָת נֶפֶשׁ
 מִמְשָׁשׁ.

שְׁנִינָה, בְּתוֹב וַיֵּשֶׁב שְׁלָמָה עַל כֶּסֶף ה'
 לְמֶלֶךְ, בָּמו שְׁבָתוֹב (מלכים א' י' ש'ש
 עֲבָדִים?!) אִיֵּפה הָם בְנֵי יִשְׂרָאֵל? בָּאוֹתָה
 שְׁעָה הַחֲזִירָה הַתּוֹרָה אֵת נְשָׁמוֹת

בְּאֲשֶׁלֶמֹתָא. דְתַגִּינָן, בְּיוֹמוֹי דְשֶׁלֶמֶת, קִיּוֹמָא
סִיחָרָא בְּאֲשֶׁלֶמֹתָא.

אִימָתִי בְּאֲשֶׁלֶמֹתָא. (נ"א הָאָנוּ בְתִיב וּתְרֵב חַכְמַת שֶׁלֶמֶת וְנוּי מְאֵי
וּתְרֵב, אָמַר ר' אָבָא דְקִיּוֹמָא סִיחָרָא בְּאֲשֶׁלֶמֹתָא מֵאֵי בְּאֲשֶׁלֶמֹתָא)
דְקִיּוֹמָא בְּחַמְשָׁה עָשָׂר, כִּמָה דְתַגִּינָן, אָבָרָהָם.
יִצְחָק. יַעֲקֹב. יְהוּדָה. פְּרִיז. חֶצְרוֹן. רֶם. עַמְּגִינְדָב.
נְחַשּׁוֹן. שֶׁלְמוֹן. בּוֹעֵז. עוֹבֵד. יִשְׁיָה. דָוד. שֶׁלֶמֶת. פָר
אַתָּא שֶׁלֶמֶת, קִיּוֹמָא סִיחָרָא בְּאֲשֶׁלֶמֹתָא. הַדָּא הוּא
דְבַתִּיב, וַיַּשֵּׁב שֶׁלֶמֶת עַל כֶּסֶף יְיָ לְמֶלֶךְ. וּבְתִיב
שֵׁשׁ מְעוּלֹת לְכֶסֶף. כְלָא כְּגַוְונָא דְלַעַילָא.

בְּיוֹמוֹי דְצִדְקִיה, קִיּוֹמָא סִיחָרָא בְּפְגִימֹתָא,
וְאֶתְפָגִים. בִּמְהָדָאת אָמַר, (ישעה י) נִירְחָ
לֹא גִיה אָרוֹן. דְתַגִּינָן, בְּיוֹמוֹי דְצִדְקִיה, אֶתְפָגִים
סִיחָרָא, וְאֶתְהַשְׁכּוֹ אֲנָפְיִיחּוּ דִיְשָׁרָאֵל.

לְשׁוֹן הַקוֹדֶשׁ
בְשֶׁלֶמֹת, שְׁנִינוּ שְׁבִימִי שֶׁלֶמֶת עַמְרָה
בְשֶׁלֶמֹת, שְׁנִינוּ שְׁבִימִי שֶׁלֶמֶת עַמְרָה
הַלְּבָנָה בְשֶׁלֶמֹת.
אִימָתִי בְשֶׁלֶמֹת? (שְׁנִינוּ בְתוּב וּתְרֵב חַכְמַת שֶׁלֶמֶת
וְגוּ). מָהוּ וּתְרֵב? אָמַר רַבִּי אָבָא, שְׁעַמְרָה הַלְּבָנָה בְשֶׁלֶמֹתָה, מָהוּ
בְשֶׁלֶמֹתָה?) שְׁעַמְרָה בְּחַמְשָׁה עָשָׂר, בָּמוֹ
שְׁנִינוּ, אָבָרָהָם, יִצְחָק, יַעֲקֹב, יְהוּדָה,
פְּרִיז. חֶצְרוֹן. רֶם. עַמְּגִינְדָב. נְחַשּׁוֹן.
שֶׁלְמוֹן. בּוֹעֵז. עוֹבֵד. יִשְׁיָה. דָוד. שֶׁלֶמֶת.

בִּימֵי צִדְקִיה עַמְרָה הַלְּבָנָה בְפִנְסָם
וּנְפִנְמָה, בָּמוֹ שְׁנָאָמַר (ישעה י) נִירְחָ
גִיה אָרוֹן. שְׁנִינוּ, בִּימֵי צִדְקִיה נְפִנְמָה
הַלְּבָנָה וְחַשְׁכּוֹ פִנְחָם שֵׁל יִשְׁرָאֵל.

פּוֹק וְחַשִּׁיבָה. רְחַבָּעַם. אֲבִיהָ. אָסָא. יְהוֹשֶׁפֶט. יְהוֹרָם. אֲחֹזִיהָ. יוֹאָשָׁה. אֲמַצִּיהָ. עֻזִּיהָ. יוֹתָם. אָחָזָה. יְחִזְקִיהָ. מְנַשָּׁה. אָמְוֹן. יְאֵשִׁיהָ. צְדָקִיהָ. וּבְדָאָתָה צְדָקִיהָ אֶתְפְּגִים סִיחָרָא וּקְיִמָּא עַל פְּגִימָיוֹתָה. דְּבָתִיב, (ירמיה נב) וְאַתְּ עִינִי צְדָקִיהָ עַוָּר. בֵּיה זְמָנָא (אייכה ב) הַשְּׁלִיךְ מְשָׁמִים אָרֶץ. הָאֵי אָרֶץ אֶת עַבְּרָא מִקְמֵי שָׁמִים, וְאֶת רְחַקָּתָה מְנִיה, וְאֶת חַשְׁבָּא הָאֵי אָרֶץ. (בלומר רַקְיִמָּא סִיחָרָא בְּפִנִּימָה).

תְּאֵנָא, בְּשַׁעַתָּא דְקִימָו יִשְׂרָאֵל עַל טֹוָרָא דְסִינִי שְׁאָרִי סִיחָרָא לְאֵנָהָרָא, דְבָתִיב, (שמואל ב כב) וַיֵּיט שָׁמִים וַיַּרְדֵּ. מַהּוּ וַיַּרְדֵּ. דְקָרִיב שְׁמַשָּׁא לְגַבֵּי סִיחָרָא, וַיַּשְׁרֵי לְאֵנָהָרָא סִיחָרָא. דְבָתִיב, (במדבר ב) דְגַלְלָה מְחַנָּה יְהוּדָה מִזְרָחָה.

לשון הקודש

צָא וְחַשָּׁבָה. רְחַבָּעַם. אֲבִיהָ. אָסָא. וְנַחֲשָׁבָה קָאָרֶץ הוּוּ. (כלומר, שעמְדָה הַלְבָנָה יְהוֹשֶׁפֶט. יְהוֹרָם. אֲחֹזִיהָ. יוֹאָשָׁה. אֲמַצִּיהָ. עֻזִּיהָ. יוֹתָם. אָחָזָה. יְחִזְקִיהָ. מְנַשָּׁה. אָמְוֹן. יְאֵשִׁיהָ. צְדָקִיהָ. וּבְשָׁבָא צְדָקִיהָ. יְאֵשִׁיהָ. צְדָקִיהָ. וְעַמְדָה עַל פָּנָם, שְׁבָתוֹב נְפִגְמָה הַלְבָנָה וְעַמְדָה עַל פָּנָם, שְׁבָתוֹב (ירמיה נב) וְאַתְּ עִינִי צְדָקִיהָ עַוָּר. בָּאוֹתוֹ וּמָן (אייכה ב) הַשְּׁלִיךְ מְשָׁמִים אָרֶץ. אָרֶץ וּהָעֲבָרָה מִלְּפָנֵי שָׁמִים וְהַתְּרַתָּקָה מִפְנֵי

בְּטוֹרָא דְסִינִי, אַתְמָנָא יְהוּדָה, רֹפִינִים בְמִלְכֹותָא,
דְבָתִיב, (חו"ע יב) וַיְהִי תְּזֵהָה עוֹד רֶד עַם אֶל
וְעַם קָדוֹשִׁים נָאָמָן. (נו"א רבי יצחק אמר מהבאה ויהודה עד רד עם אל
 הוי שולטנו בשעתה דהאי אל שליט מלכותיה על טורא דסיני בהאי שעטה שליט
 מלכותא דיהודה) **מַהוּ וְעַם קָדוֹשִׁים נָאָמָן.** בד אמר
קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא לִיְשָׂרָאֵל, וְאַתָּם תְּהִיוּ לִי מִמְלָכָת
בְּהִנִּים וְגַזְוִי קָדוֹשׁ, נָאָמָן הָוה יְהוּדָה לְקַבֵּל אֶל
מִלְכֹותָא, וְשָׂאֵר סִיחָרָא לְאַנְדָּרָא.

אֲנָכִי יְיָ אֱלֹהִיךְ אֲשֶׁר הַזָּאתִיךְ וְגַזְוִי. (שמות כ' ר')
אֱלֹעֹזֶר פָּתָח, (משליא) שָׁמַע בְּנֵי מֹסֵר אֲבִיךְ
וְאֶל תַּטְוֹשׁ תּוֹרַת אַמְּךָ. שמע בני מוסר אביך: דא
קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא וְאֶל תַּטְוֹשׁ תּוֹרַת אַמְּךָ; דא
כֶּגֶשֶׁת יִשְׂרָאֵל. מאן כגשタ ישראאל. דא בינה. במא
דְבָתִיב, (משליא) לְהַבִּין אָמְרֵי בִּינָה

לשון הקורידש

להאר.
אֲנָכִי הֵי אֱלֹהִיךְ אֲשֶׁר הַזָּאתִיךְ וְגַזְוִי.
 רבי אלעזר פרתוב, (משליא) שמע בני מוסר
 אביך ואל תפssh תורה אמך. שמע בני
 מוסר אביך – זה הקדוש ברוך הוא.
 ואל תפssh תורה אמך – זו גנשת
 ישראאל. מי זו גנשת ישראאל? זו בינה,
 כמו שברתוב להבין אמרי בינה.

behur sinai התמנה יהודה כשליט
 במלכות, שברתוב (חו"ע יב) ויהודה עד רד
 עם אל ועם קדושים נאמן. רבי יצחק אמר
 מה�, ויהודה עד רד עם אל, חשלטון היה בשעה שהאל היה
 שליטה מלכותו על הרים סיני, באותו שעה מלכוותו של יהודה
 מה זה ועם קדושים נאמן? בsharp אמר
 הקדוש ברוך הוא לישראאל ואתם תהיו
 לי מלכמת בנינים וגוי קדוש, נאמן היה
 יהודה לקלבל מלכות, והתחילה לבנה

רבי יהודה אמר, מוסף אביך: דא היא חכמה.
ויאל תפוש תורה אפק: דא היא בינה. ר' יצחק אמר, הא זהה, חד מללה אתפרשנו. דתניינן,
אוריתא מהכמה דלעיל נפקת. ר' יוסף אמר,
מבינה נפקת, דכתיב להבין אמרי בינה, ובכתב
ויאל תפוש תורה אפק.

אמר ר' יהודה, **אוריתא מהכמה** וביינה
אתבלילת, דכתיב, שמע בני מוסף אביך
ויאל תפוש תורה אפק. ר' אבא אמר, **כלא**
אתבלילת, דכיוון דבאلين תרין אתבלילת,
אתבלילת בכלא. בחסד, בדין ברחמי. בכלחו
שלימوتא דאצטיריך מללה. אי מלפआ ומטרוניתא
מסתבמין, כלא מסתבמין. **באתר דאלין משתחווין,**
כלא משתחווין.

לשון הקודש

רבי יהודה אמר, מוסף אביך – זו היא
כמה. **ויאל תפוש תורה אפק** – זו היא
בינה. **רבי יצחק אמר,** זה וזה דבר אחד
התפרשנו. **ששנינו,** תורה יצאה מהכמה
אללה, היא נבללה בבל – בחסד, בדין
וברחמים. בבלם השלמות שתקבר
צරיך. אם הפלך והגבירה מסכנים –
הבל מסכנים. במקום שאלה נמצאים –
בלם נמצאים.

אמר רבי יהודה, תורה נבללה מהכמה

רבי יוסף אמר, אָנֹכִי: דָא שְׁבִינַתָּא. בִּמְהָ דְבָתִיב,
 (בראשית מו) אָנֹכִי אֶרֶד עַמְקָד מִצְרִימָה. יְיָ אֱלֹהֵיךְ:
 (נ"א בלא סליק לעילא, למחוי בלא חד) דָא בְּגַסְתָּה יִשְׂרָאֵל דְבָתִיב וְאֶל תְּטוֹשׁ תּוֹרָה
 אַפְקָד) ר' יצחק אמר, אָנֹכִי: דָא שְׁבִינַתָּא. וּפְסִיקָא
 טֻמְאָה. בִּמְהָ דְאַתָּ אָמֵר (בראשית כז) אָנֹכִי עָשָׂו בְּכֹרֶךְ.
 יְיָ אֱלֹהֵיךְ: דָא קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא. בִּמְהָ דְבָתִיב,
 (דברים ז) מִן הַשָּׁמִים הַשְׁמִיעָךְ אֶת קֹלוֹ. וּבְתִיב אַתָּם
 רְאִיתֶם בַּי מִן הַשָּׁמִים דְבָרָתִי עַמְכֶם. מִן הַשָּׁמִים

(מן השמים מפש דא קדשא בריך הוּא).

אָשֶׁר הַוְצָאתִיךְ מִארֶץ מִצְרִים. אָשֶׁר: אֲתָר דְבָלָא
מִאָשְׁרִין לֵיה. (דף פ"ה ע"ב) הַוְצָאתִיךְ מִארֶץ
מִצְרִים: דָא יוּבָלָא. בִּמְהָ דְתִגְיִנְנוּ, מִסְטָרָא דְיוּבָלָא
נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרִים. וּבְגִין בְּךָ, חַמְשִׁין זְמִינִין
אָדָר יֵצֵאת מִצְרִים בָּאוּרִיאִתָּא. חַמְשִׁין יוֹמִין
לְקַבְּלָא אוּרִיאִתָּא. חַמְשִׁין שְׁגִינַן לְחִירּוֹ דְעַבְדִּין.

לשון הקידוש

רבי יוסף אמר, אָנֹכִי – זו השבינה, במו
 שְׁבָתוֹב (בראשית מו) אָנֹכִי אֶרֶד עַמְקָד
 מִצְרִימָה. ה' אֱלֹהֵיךְ. (הכל עולה למלחה להזות
 הכל אחד) זו בְּגַסְתָּה יִשְׂרָאֵל, שְׁבָתוֹב וְאֶל תְּטוֹשׁ תּוֹרָה אַפְקָד)
רבי יצחק אמר, אָנֹכִי – זו השבינה,
 וּפְסִיק הַטּוּם, במו שְׁגָאָמֵר אָנֹכִי עָשָׂו
 בְּכֹרֶךְ. ה' אֱלֹהֵיךְ – זה הקדוש ברוך
 הוא, במו שְׁבָתוֹב (דברים ז) מִן הַשָּׁמִים
 הַשְׁמִיעָךְ אֶת קֹלוֹ. וּבְתוֹב אַתָּם רְאִיתֶם

מִבֵּית עֲבָדִים: בַּמָּה דְּכַתִּיב, (שמות יב) הַפָּה כֹּל בֶּכְור
בָּאָרֶץ מִצְרָיִם. וְתַגִּין אֶלְيִן בְּתַרְיוֹן תִּתְאִזֵּן,
דְּאַתְּרַחִיצוֹ בְּהוּ מִצְרָאִי. בַּמָּה דְּאֵית בֵּיתָא לְעַילָּא,
אֵית בֵּיתָא לְתִתְאָ. בֵּיתָא קְדִישָׁא לְעַילָּא, דְּכַתִּיב,
(משל יד) בְּחַכְמָה יִבְנֶה בֵּית. בֵּיתָא תִּתְאָה לְתִתְאָ,
דְּלָא קְדִישָׁא, בַּמָּה דְּכַתִּיב **מִבֵּית עֲבָדִים.**

תָּאָנָּא, בְּשֻׁעַתָּא דְּאַתְּמָר אָנְכִי, כֹּל אִינְיוֹן
פְּקוּדִי אָזְרִיִּתָּא, דְּמַתְּאַחֲרוֹן בְּמַלְכָא
קְדִישָׁא עַלְּאָה, בְּסַטְרָא (ס"א ר"א) בְּלָהוּ הָהָה בְּלִילָּוֹן
בְּהָאִי מֶלֶה.

בַּמָּה דְּתַגִּין, כֹּל פְּקוּדִי אָזְרִיִּתָּא, מַתְּאַחֲרוֹן בְּגֻפָא
דְּמַלְכָא. (ר"א בְּמַלְכָא קְדִישָׁא עַלְּאָה) מְנַהּוֹן בְּרִישָׁא
דְּמַלְכָא, וְמְנַהּוֹן בְּגֻפָא, וְמְנַהּוֹן בַּיּוֹדָה מַלְכָא, וְמְנַהּוֹן
בְּרִגְלוֹי, וְלִית מְאָן דְּגַפִּיק מִן גֻפָא דְּמַלְכָא לְבָר.

לשון הקודש

מִבֵּית עֲבָדִים – בָּמו שְׁבָתּוֹב (שמות יב)
הַבָּה כֹּל בֶּכְור בָּאָרֶץ מִצְרָיִם. וְשַׁנִּינוֹן,
הַבְּתָרִים הַתְּחִתּוֹנִים הַלְּלוּ שְׁמַמְצָרִים
בְּطַחו בָּהֶם. בָּמו שִׁיש בֵּית לְמַעַלה – יִשְׁבַּת
בֵּית לְמַטָּה. בֵּית קְדוּשׁ שְׁלָמָעַלה,

שְׁבָתּוֹב (משל יד) בְּחַכְמָה יִבְנֶה בֵּית –
בֵּית תְּהִתּוֹן לְמַטָּה שַׁאֲינֵנוֹ קְדוּשׁ, בָּמו
הַמֶּלֶךְ, וְמַהְן בְּגֻפָה, וְמַהְן בַּיּוֹדָה הַמֶּלֶךְ,
וְמַהְן בְּרִגְלוֹי, וְאַיִן מַי שְׂיוּצָא מְגֻוף
שְׁבָתּוֹב מִבֵּית עֲבָדִים.

ובגין בה, מאן דפֿשׁע בחד פְקוּדִי אוֹרִיַּתָּא, במאן דפֿשׁע בְנוּפָא רְמֵלֶבָא, במאה דבְתִיב, (ישעה ס) וַיֵּצֵאוּ וַיָּרְאֻוּ בְפִגְרִי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בֵּי. בֵּי מִפְשֵׁש. וַיְיִזְחַיֵּבְיָא, דַעֲבָרֵין על פְתַגְמִי אוֹרִיַּתָּא, וַלֵּא יַדְעַיּוּ מַאי קָא עַבְדִין.

דאמֶר ר' שְׁמַעוֹן, ההוא אָתָר דָאִיהוּ חַב לְגַבְיהָ,
ההוא אָתָר מִפְשֵׁש גָלִי חַזְבִּיה. (וַיָּמֶר ר' שְׁמַעוֹן
קדשא בריך הוא מפשש גלי חביבה) חַב בְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא,
קדשא בריך הוא גלי חביבה, דבְתִיב, (איוב ס) יַגְלוּ
שָׁמִים עָנוֹ וַאֲרִץ מִתְקֻומָּמָה לוֹ. יַגְלוּ שָׁמִים עָנוֹ:
דָא קָדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וַאֲרִץ מִתְקֻומָּמָה לוֹ: דָא
קדשא בריך הוא (נ"א ר' ר' בְנַסְתָּה יִשְׂרָאֵל).

תְגִיא, שָׁמִים גָלִין חַזְבִּיה דָבֵר נָשׁ. וּבְשַׁעַתָּא
דָאִיהוּ גָלִיא חַזְבִּיה, אֲרִץ עַבְיד דִינָא

לשון הקידוש

המלך החוצה. ולבן מי שפֿשׁע במצוות
אתה של התורה, וכי שפֿשׁע במצוות
המלך, כמו שכחוב (ישעה ט) ויצאו וראו
בפִגְרִי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בֵּי, בֵּי מִפְשֵׁש.
אווי לרשיים שעוברים על מצוות
התורה ולא יודעים מה הם עושים.
שאמֶר רבי שְׁמַעוֹן, אותו מקום שהוא
חטא אליו, אותו מקום מפשש מנהלה
הוא (ו' בנסת ישראל).

דבר נֶשׁ, דְבָתִיב וְאָרֶץ מִתְקֹומֶמֶה לוֹ, לְמַעַבֵּד
דִינָא בֵיה. אָמֵר ר' יוֹסֵי, תְגִינוּ מִשְׁמִיחָה דָר'
שְׁמֻעוֹן, בְשֻׁעַתָא דְאֲתִיהִיבָת אָוּרִיתָא, אִימָא
וּבְגִין בְשִׁלְימֹוֹתָא אָשְׁתָכָחוּ, דְבָתִיב, (תהלים קי) אִם
הַבָּנִים שְׁמַחָה.

אָנָכִי יי' אֱלֹהִיךְ. אָנָכִי, בָמָה דְתִגְיִנְוָן, בַת הַיְתָה
לוֹ לְאָבָרָהָם אָבִינוּ, הִיא שְׁבִינָתָא. וְדָא בָת.
יי' אֱלֹהִיךְ, דְבָתִיב (שמות ז) בָנִי בְכוֹרִי יִשְׂרָאֵל. וּבָתִיב
(משל ג) עַז הַיִם הִיא לְמַחְזִיקִים בָה, הָא בָן.

אָשֶׁר הַזְּצָאתִיךְ מֵאָרֶץ מִצְרָיִם, דְבָתִיב, (ויקרא כה)
יוֹבֵל הִיא קָדְשָׁתָה לְכֶם, וּבָתִיב (תהלים קי) אִם
הַבָּנִים שְׁמַחָה. וּקְדֹשָׁתָם אֵת שְׁנַת הַחַמְשִׁים
שָׁנָה וּקְרָאָתָם דָרֹר, הָא אִימָא וּבְגִין. יִתְבָא אִימָא
וַתְבִין בְגִין. (וعلמי) בְלָהו בְחִדּוֹה בְשִׁלְימֹוֹתָא. וּעַל

לשון הקודש

ובשעה שהוא מגלה חטאנו, ארץ עוזה
דין האדם, שבתוב ואرض מתוקוממה לו,
לעשות בו דין. אמר רבי יוסף, שנינו
משמו של רבי שמעון, בשעה שנתנה
תורה, האם והבניהם נמצאו בשלמות,
שבתוב (תהלים קי) אם הבניהם שמחה.
אָנָכִי ה' אֱלֹהִיךְ. אָנָכִי, בָמו שְׁנִינָנו,
אמ וּבְגִים. יוֹשֵׁבָת האם, יוֹשְׁבִים הַבָּנִים.

דָא בְתִיב, אֶם הַבְנִים שְׁמֵחָה. מִתְעִבָּרָא אִימָא,
בְּלָהו מִתְעִבָּרְן בְּדוֹבְּתִיְהוּ. וּבְתִיב, (דברים ככ) לֹא תַקְח
הָאָם עַל הַבְנִים. וַתְגַנֵּן, לֹא יַעֲבִיד בָּר נֶשׁ הַזְבִּיבִי
לַתְתָא, בְגַנֵּן דְאַתְעָבָר אִימָא מַעַל בְּגַנֵּן.

אָמֵר ר' יִצְחָק, פֶלֶא קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא. פֶלֶא הוּא.
פֶלֶא חָד. זְמַלְיָן אַלְיָן, לִמְחַצְדִי חַקְלָא
אַתְגַלְיָן. זְבָאַיָן אַיְנוֹ בְעַלְמָא דִין, וּבְעַלְמָא דָאַתִי.

תְאַגִּי אָמֵר ר' אַלְעָזָר, בְתִיב, בְרָאשִׁית בָּרָא
אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. וּבְתִיב,
(בראשית ב) בַיּוֹם עֲשׂוֹת יְיָ אֱלֹהִים אָרֶץ וְשָׁמַיִם. בְמַאי
אָוְקִימָנָא הַנִּי קְרָאֵי, הָא תְגִינֵן, דְתְרוֹנוֹיְהוּ בְחַדָא
אַתְבְּרִיאוֹ. מִלְמָד, שְׁנַטָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא קָנוּ
יְמִינוֹ וּבָרָא הַשָּׁמַיִם, וְנַטָה קָנו שְׁמָאלָו, וּבָרָא אֶת

לְשׁוֹן הַקוֹדֶשׁ

(וחולמות) בְּלָם בְשְׁמָחָה בְשִׁלְמוֹת, וְעַל זֶה הַלְלוּ הַתְגַלוּ לְקוֹצְרִי הַשְׁדָה. אֲשֶׁר הָם
כְתוּב אֶם הַבְנִים שְׁמָחָה, גַעֲבָרָה קָאָם -
בְּלָם נְגַבְרִים מִפְקָדָם. וּכְתוּב (דברים כב)
לֹא תַקְח הָאָם עַל הַבְנִים. וְשַׁנִּינוֹ, לֹא
יַעֲשֶׂה אָדָם חֲטָאת לְמַטָּה, בְּרִיךְ שְׁתַעֲבָר
הָאָם מַעַל הַבְנִים.

אָמֵר רַבִּי יִצְחָק, הַבָּל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
כְאַחֲרֵי מִלְמָד שְׁנַטָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
הָאָם. הַכָּל הוּא. הַכָּל אַחֲרֵי. וְהַכָּרְבִּים

הארץ. בקדמיה את השמים ואת הארץ, ולבדת הארץ ושמיים.

תנו, בתיב, (הושע ב) ביום ההוא אעננה נאם יי' אעננה את השמים והם יענו את הארץ. אעננה את השמים, שמים ממש. דכתיב, (ישעה סו) השמים בסאי. והם יענו את הארץ. הארץ ממש, דכתיב בסאי. והארץ הדום רגלי. שמים, שמים עלאין. הארץ, הארץ עלאה. דתנייא, בר אתקון שמים דא בתיקוני, (אפקו) לקבילה דהאי הארץ, ותיאובתיה לקבלה, בחד רגנא דאקרי צדיק. כמה דכתיב, (משל ז) וצדיק יסוד עולם, ואתדק בuai הארץ.

ומריישא דמלכא, עד הוא אחר דשאריuai צדיק, אני תר נחרא (דף ז ע"א) קדיישא, משחא דרבות, ואטיל בסגיאות תיאובתא, בא הארץ

לשון הקידוש

קו ימינו וברא השמים, ונטה קו שמאלו וברא את הארץ. בתחלה את השמים בתקני, (התתקן) בוגר הארץ זו, ותשוקתו ואת הארץ, ולאחר בך הארץ ושמיים. שנינה, בתוב (הושע ב) ביום ההוא אעננה נאם הי' אעננה את השמים והם יענו את הארץ. אעננה את השמים - שמים ממש, שבתוב (ישעה ס) השמים בסאי, והם יענו את הארץ - הארץ ממש, שבתוב והארץ הרים רגלי. שמים -

ארץ קדישא, ונטול פלא האי ארץ. ולאfter, מהאי ארץ אתון פלא, עילאי ותתאי. בקדושה דא, בד תיאובתיה לאתדבָּקָא בנויקָא, דאפיק זרען דרבות, מירישא דמושחא, בההוא אמה, ואטיל בנוקָא, ומגיה מתעברא נוקָא, אשתקה, דבלחו שיפין דגופא, כלחו מתרדבָּקָו בנויקָא, ונוקָא אחידא כלא. כדוגמָא דא תנין, כל דאשלים לעשרה קדמָאי דבי בניישתא, נוטל אגר כלחו. ר' יוסי אומר, לךכלי דבלחו.

רבי יצחק אמר, כתיב (שמואל ב כב) ניט שמימים נירד, ובתיב נירד יי' לעיני כל העם על הר סיני, (ד"א לא גרסינו תנא) ניט שמימים נירד, לאן נחת. אי תימא דנחת לעיני, על הר סיני כתיב ולא כתיב בהר סיני.

לשון הקידש

הקדשה זו, ומהארץ זו נוטלת הפל, של בית הכנסת, נוטל שבר כלם. רבי יוסי אמר, בוגר כל עליונים ותתונים, כמו חוכר הזה בששת שנותו לדבק בנקבה, שמוציאו ורע של רביה מראש המת באotta אמה ומteil בנקבה וממנו הנקבה מתעברת. נמצא שכל איברי הגוף כלם נדקאים בנקבה, והנקבה אותן הפל. ברגמה זו שנינו, כל הפטשיים לעשרה ראשונים

אלא, וית שמים וירד, לאן נתה. אמר ר' יוסף, (אמר רבי יהוּרָה אמר רבי חייא) נחתת בדרכו, מדרכא לדרך, ומכתרא לבתרא, עד דאתדק בהאי ארץ, וקידין אתנחר סיהרָא, וקיימה באשלה מותא. הדא הוא דכתיב וית שמים וירד, להאי ארץ. וקידין בתיב, על הר סיני. מה קיימה על הר סיני, תני אמר דא שכינה.

רבי אבא אמר מהכא, (שמות יט) מפני אשר ירד עליו יי' באש. ובתיב (דברים ז) כי יי' אללהיך אש אוכלה הוא. ובתיב, (בראשית יט) ני' המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש מאה ה' מן השמים. ני' המטיר דא הוא ארץ מאן אחר נטיל האי, סופיה דקרה מוכחה, דכתיב מאה יי' מן השמים, מן השמים ממש. **רבי חייא אמר מהכא,** וידבר

לשון הקודש

אלא וית שמים וירד, לאן ירד? אמר רבי אבא אמר מכאן, (שמות יט) מפני אשר ירד עליו ה' באש. ובתוב (דברים ז) כי ה' אללהיך אש אוכלה הוא. ובתיב (בראשית יט) וה' המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש מאה ה' מן השמים. וה' המטיר - זהי ארץ הו, ואנו שאירה הלבנה ועדרה בשלמות. וזה שבתוב וית שמים וירד, לאין הו. ואנו בתוב על הר סיני. מה עמד על הר סיני? היה אמר זו שכינה.

אֱלֹהִים את כֶּל. כֶּל, כְּלָלָא דְכָלָא, דְהָא בְּהָא
תְּלִיא פְּלָא.

לא יהיה לך אללים אחרים על פניהם. (שמות כ) רבינו יצחק אמר, אללים אחרים, לאפקא שכינתא. על פניהם, לאפקא אפי מלכאה. דבשו אתחו מלכאה קדישא, ואינון שמייה. וזהו איננו. הוא שמייה, דכתיב, (ישעה מב) אני יי' הוא שמי. הוא ישמי חדר הוא בריך שמייה לעולם ולעולם עולם.

תאנני רבוי שמעון, ובאיין איינון ישראל, דקדשא בריך הוא קרא לוין אדם, דכתיב, (יחזקאל לד) ואתנן צאנין צאן מרעיתך אדם אתם, (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם. מי טעם קרא לוין אדם. משום דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים بي' אליהם. אתם ולא שאר עמי. יבגין לך אדם אתם קריין.

לשון הקורש

שמו לעולם ולעולם עולם. רבינו חייא אמר מפאנן, וידבר אללים את כל, כל - הפלל של הפל, שחרי בוה שנה רבוי שמעון, אשריהם ישראל, שתקדוש ברוך הוא קרא להם אדם, שבתוב (וחזקאל לו) ואתנן צאנין צאן מרעיתך אדם אתם, (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם. מה הטעם קרא להם אדם? משום שבתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אליהם. הם שמו, והוא שם. והוא שמו, שבתוב (ישעה מב) אני וה הוא שמי. הוא ושם אחד הוא. ברוך